

E.T.
GO HOME!

אם אני תופשת את הסטיבן שפיל-
רג הזה, אני מולקת לו, אחם יוד-
ם מה. למה? ככה! יש לי ילד.
חמד, חכם, מחזיק, קצת מעצבן, קצת
גולריה. ככה, ילד פחות או יותר גורר
אחלי. עד חופש תנוכה האחרון הוא
על ליד אינטליגנטי, סקרן, קורא הרבה.
תהיה ילד בהרבה מאד בדברים, משוחח
אופן רציני על נושאים שונים, תלמיד
טוב. אפשר היה לחשוב שהילד יגיע
גדולות.

ואז לקחו אותו לסרט של אחריהצה
ריים. מה יוכל להיות יותר תמים מזה?
אבל הסרט היה איטי, וככה נגמר לי
הילד המצעני והאינטליגנטי ונהיה לי ילד
נודניק, שיטן בלילה עם בובת גומי מגר
עילה בצורת אייטס, מדבר רק עליו.
חושב רק עליו. קרא לי שורה שנכתבה
על הייצור המגעיל באיזה שהוא עיתון.
שבועון או ירחון. החדר שלו עטוף ב
תמונות ופוסטרים של המפלצות הקסנה
(לא) אני קניתי לו את התמונות. הוא
השיג אותן לבד. אני נישבעת). עכשיו
הוא מבקש שאקנה לו פחיות בירה כי
אייטי אוהב פחיות בירה. על הלימודים
אין בנו לדבר, כמוכן. מי זה אברהם
אבינו מנו של תרח לעומת החבר המרגש
מן החלל?

היום הוא פרץ בבכי קורע לב כשאקרא
בעיתון שהאי-שגמך שלבש את חליפת
הגומי של אייטי מת. כדי להרגיע אותו
המבכי הבלתי פוסק הבטחתי לו שאקרא
אותו שוב לראות את הסרט (על גופתי
המתה!) שמעתי שבשדוריה אסרו את הדי-
גת הסרט לפני ילדים, אני חושבת שהם
יותר חכמים מאיתנו. אם זה היה קורה
לילד של גאולה כהן, היא בטח הייתה
אומרת שאייטי הוא סכין בגב האומה.
מה אנדר לכם, כל הזמן אני רוצה לצרור
!HELP

A black and white portrait of a young boy with short, dark hair, smiling broadly at the camera. He is wearing a dark, high-necked turtleneck sweater. On his head, he wears a decorative headband or crown made of several large, light-colored, stylized flower or leaf-like shapes. The background is a plain, light-colored wall. The photo is framed by a thin black border.

בשנה. יום שקט עבור כל ילד.
כדי שלא ירמו אתכם, תדעו שהבדון שלי גותן תוכנית של שעה וחצי תמורת 1500 שקל (נכון לינואר 83). התוכנית כוללת מחירי חברה, שירה בציבור, קוסמוס (כולל יונים שיוצאות מכוונים ודבורים מפליאים אחרים), וגם כמה סרסים במכונת הקרנה שהוא מביא איתו. באותו זמן יכולות האממות הלוגנסיות לשבת בחדר אחר, לגנום קפה עם קצפת ולגולל שיהיה תרבותית נגד עבודה שכירה בקיבוצים, למשל. אחרי שהבדון גומר את ההצגה שלו ומקפל את הציוד, מבקשים מכל האמא לקחת את ילדיה הנחמדים וללכת הביתה. כולם מרוצים, הילדים, האממות וגם בעלת הבית.
אנב, שני הבנים שלי נולדו בקיץ, אבל אני משתמשת בשרותיו של הבדון שלי, כי לי קר כל השנה.

יומולדת בחורף

כפי שידוע לכל אדם משכיל, יש ילדים שגולדו בחורף: הריון בלתי מתוכנן, ללא ספק. איזה הורים שפויים היו מתכננים ללדת ילד. נניח בחודש דצמבר, לייבש לו את החימום לים מעל התנורים המפוזרים בחדר, לפנק אותו בין הצטננות לשעלת ולמרוח לו את הנוספים במישהו כשכחדד אין מעלות בכלל. אבל נניח שעברו שלושת החודשים הראשונים ועבר החורף הראשון. נו, אז נגמרו הבעיות? נידמה לכם!

הילד החורפי הבלתי־מתוכנן יחגוג את יום־הולדתו כל שנה בחורף, ואני לא רוצה לשמוע שום „מה זה משנה?“ כי זה משנה מאד. בקיץ, למשל, אפשר להזמין את 28 החברים שלו לפיקניק בשפת־הים. או לערוך את יום־ההולדת בגן־העשועים השכונתי, או אפילו על הגג או על המירססת. במילים אחרות, אפשר להתחמק מפגורים בלתי ניתן לשיפוץ בתוך הדידה. פגורים זה כולל קרם שוקולד על הקירות, חמום על הכריות, מסטיקס ומדבקים על השטיחים, ידיה ארוך שבורה, כוננית ספרים עקורה מהקיר, וילון שבמקרה נפל וקצת דרכו עליו ודברים אחרים, הכל בהתאם לכישרונות של חבריכם הקטנים המושחתים של ילדיכם. מי שישל של שני בלדים יודעת בדיוק על מה אני מדברת.

חברתי הלית, שהיא אשה מאד מודרנית ומתקדמת, מצאה פיתרון בדמותו של בדרן מיוחד לילדים. בגלל חינוך סוציאליסטי עיקמתי את הפרטורף ברעו הראשון. כל ירי ו בושא גדולה לשכור מישוה שיבדר לך את הילדים. אבל כשאמרה לה הלית "פעם הבניינשו לקנות עוגות מכוונת" השתכנעתי.

מהיום שמצאתי את הברדן שלי, שאת שמו אינני מוסרת, אבל אפשר למצוא כמותו בדפיוֹהב, יש לי שני ימי שקט

מחפשים כלה מתאימה

אותי כחברה (אילו היו לי 360 דולר הידועים) ואם הם מוכנים לקבל אותי, בטח גם לאם את התייה שום בעיה. עכשיו אתם כבר שואלים מה בילבילתי לכם את המוח עם תחין-כלה. תתאפק קצת, הנה זה גמיע. תוך כדני הסבר על המעמדון ועל דרך פעולתו בסגור צרפתי (כמו בעליו) היה לי העונג הגדול מאוד לאכול מהם שם פטה יוצא מהכלל ולידו סלט חסה אכסטרה-אורידני (לא מתאים פה להגיד עלא כיה כפאק).

שאלתי, מתוך נימוס כמובן, מי השף, ואז הציגו לפני חתך משגע בן 23. נימנה לי, לבוש ג'ינס ובטלדרס בשיק פריסאי. טוב, מה יש לדבר, כבר אמרו שאלף מילים לא שווה תמונה אחת. בבקשה, הסתכלו. והיצור הזה, שכבר הספיק לצי בוד כסף על האוריינט אקספרס – רכבת העשירים האירופאית הידועה, הוא גם נחמד, גם בעל־מקצוע. גם חתך וגם יהודי. הוא גר בפארסי אבל הסכים לבוא ארצה על חווה מיוחדת לשישה חודשים. ניראה לי ביובוב איום להחזיר אותו ל־פרתים. מה שאני מציעה לחתיכות של תל־אביב, זה פשוט ללכת לאפוקליפסה אפילו לסתם קפה של חמש אחרי־הצהריים. ודרך אגב לבקש להגיד משהו לשף, ששמו ברטון קפלן. אוי ואובי לכן אם אתן ואומרת שאני שלחתי אתכן.

ועוד

באותו עניין

הנה איך עושים את שני הדברים ה"נפלאים שאדון קפלן לימד אותי.

כטה

כבוד אווז

500 גרם כבד אוח

לא ראיתי שירותים כאלה. בטח תענוג לעשות שם עיסקות בנקאיות. המישפט ה' אחרון הוא רק לתשומת ליבם של מנהלי בנק-המזרחי.

אבל נעזוב את בתי־השימוש ונעלה לי קומת המיסעדה. בעל המקום הסביר לי שזו לא מסיעדה או בית־קפה או מועדון דיסקו, כמו שאני חושבת, אלא מועדון. זאת אומרת שלא כל שמק יכול להיכנס ולהזמין חומס ומוציאים. הם לא רוצים אצלם שמקים ואין להם בכלל חומס ומוציאים. מי שרוצה להיות חבר במועדון צריך לוותר על 360 דולר מכספו הפרטי לטובת המועדון ואז הוא יכול לבוא ומתי

יש לי הרגשה שחטפתי משהו טוב מחדל ההזדמנות. אבל חטפתי. פקט. זה שלי. העניין הוא שאני מחפשת כלה נאה ונתמדה בשבילי חתן סוג א"א. תשאול. מאיפה יש לי חתנים מיותרים? או ככה: בתי-אביב נפתח לא מזמן. מועדון אפוק-ליפט. המועדון הזה נראה לי יותר כמו קאנטריי-קלאב. יש בו מסעדה, בית-קפה, בר, מקום מיוחד לריקודים (אם אתם חושבים על פסדובלה או טנגו — תישארו בבית). הכל יפה כזה, מאוד מהיר, דר, מאוד חוצצאלי.

אני מקווה שבעלי אפוקליפסה לא יהרגו אותי אם אספר לכם שמה שעשה עלי

הכי הרבה רושם זה השירותים. שירותים, אני מבחינת בתייה-שימוש. ככל חרסי וזה ורודה. מראות גדולות, יווים יפים, מבצות נפיות וריחניות תלויות. פרחים בעצצות-נחיות. אני ממרחה להודות ש- באף בית-קפה או מיסודה בארץ עוד

הכי הרבה רושם זה השירותים. שירותים. אני מתכוונת לבתי-השימוש. הכל חרסי-נה ורודה. מראת גדולות, כוירים יפים, מגבות נקיות וריחניות תלויות, פרחים בעצי-נחשת. אני מוכרחה להודות ש-באף בתיקה או מיסעדה לארץ עוד